

„W przypadkach zasługujących na uwzględnienie podatek od olejów mineralnych wyrobionych w kraju może być zakredytowany na warunkach ustalanych przez Ministra Skarbu.”.

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

461

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 lipca 1939 r.

o zmianie ustawy o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej oraz ustawy z dnia 13 maja 1939 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 285) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 681), zmienionej ustawą z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 550), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 599), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 802) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) wprowadza się zmiany następujące:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie: „Ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska i marynarki wojennej.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Zakwaterowanie może być:

- 1) stałe — w stałej siedzibie garnizonu na podstawie stałej dyslokacji, lub
- 2) przejściowe — poza stałymi kwaterami w garnizonie.

Zakwaterowanie przejściowe obejmuje w szczególności przypadki spowodowane: zmianą stałej dyslokacji, tworzeniem nowych jednostek, ćwiczeniami lub przeszkoleniem wojskowym, podróżami w celach służbowych, przemarszami, zebraniem kontrolnymi oraz wezwaniem wojska do pomocy władzom cywilnym.

W czasie wojny i mobilizacji oraz w przypadkach zwiększenia stanu liczebnego Sił Zbrojnych gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, zakwaterowanie przejściowe obejmuje ponadto inne przypadki, wymagające zakwaterowania poza stałymi kwaterami w garnizonie.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Początek, czas trwania i koniec uprawnienia do otrzymania kwatery stałej lub

przejściowej oraz szczegółowe przepisy, dotyczące warunków powyższych uprawnień, określa rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Kwatery stałe przewidziane są na pomieszczenie w nich ludzi, zwierząt, kancelaryj, izb szkolnych, wartowniczych i inspekcyjnych, zakładów leczniczych, aresztów, składów, warsztatów i zakładów oraz wszelkich innych urządzeń niezbędnych dla wojska i marynarki wojennej.

Pomieszczenia powinny znajdować się w zabudowaniach, odpowiadających ich przeznaczeniu.

Zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych określają sposób budowy kwater stałych zależnie od ich rodzaju i przeznaczenia, tudzież zabezpieczenie zabudowań i poszczególnych izb przed pożarami lub innymi zniszczeniami.

Zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych określają również sposób urządzenia, oświetlenia i ogrzewania pomieszczeń przeznaczonych na stałe zakwaterowanie zwierząt, kancelaryj, izb szkolnych, wartowniczych i inspekcyjnych, zakładów leczniczych, aresztów, składów, warsztatów i zakładów oraz wszelkich innych urządzeń niezbędnych dla wojska i marynarki wojennej.”;

5) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Zakłady użyteczności publicznej, jak zakłady wodociągowo-kanalizacyjne i elektryczne obowiązane są zaopatrywać koszary oraz inne budynki przeznaczone na stałe zakwaterowanie oddziałów wojskowych, a znajdujące się na terenie działalności tych zakładów, w wodę i energię elektryczną oraz odprowadzać ścieki z tych zabudowań za opłatami ustalonymi przez zakład w porozumieniu z władzą wojskową.

W razie niemożności ustalenia w drodze wzajemnego porozumienia opłat za wodę, kanały lub elektryczność, wysokość tych opłat

oznacza wojewódzka władza administracji ogólnej właściwa ze względu na miejsce położenia zakładu.

W ciągu dni trzydziestu od daty doręczenia orzeczenia służy stronom odwołanie do Ministra Spraw Wewnętrznych. Orzeczenie wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, a jeżeli chodzi o zakłady elektryczne — również w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.”;

6) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Podoficerów i szeregowców kwateruje się na koszt Skarbu Państwa we wspólnych kwaterach stałych.

Wspólna kwatera stała obejmuje, prócz pomieszczenia stanowiącego kwaterę, także jej urządzenie, oświetlenie oraz w miesiącach zimowych jej ogrzewanie.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych określa rozmiar wspólnych kwater stałych oraz sposób wspólnego zakwaterowania stałego podoficerów i szeregowców.

Zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych określają urządzenie, oświetlenie i ogrzewanie pomieszczeń przeznaczonych na wspólne zakwaterowanie podoficerów i szeregowców.”;

7) po art. 10 dodaje się art. 10-a i 10-b w brzmieniu:

„Art. 10-a. Oficerów i żonatych podoficerów zawodowych kwateruje się w osobnych kwaterach stałych (mieszkaniach), które powinny być urządzone zasadniczo w budynkach wymienionych w art. 5 i 6.

Osobna kwatera stała obejmuje pomieszczenie (mieszkanie) bez jego urządzenia, oświetlenia i ogrzewania.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych określa rozmiar osobnych kwater stałych.

„Art. 10-b. Osoby, korzystające z osobnych kwater stałych, uiszczają Skarbowi Państwa miesięcznie z dołu opłaty za te kwatery w wysokości określonej rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Opłaty te ściąga Skarb Państwa z uposażenia osób zakwaterowanych.”;

8) dotychczasowa treść art. 11 staje się ustępem 1, a jako ust. 2 umieszcza się przepis w brzmieniu:

„Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu może w niektórych miejscowościach ustanowić dla osób wymienionych w ust. (1) równoważnik pieniężny w zamian za należne im osobne kwatery stałe.”;

9) art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli osoby, wymienione w art. 11 ust. 1 nie otrzymały osobnej kwatery stałej w sposób przewidziany w art. 5, 6 i 10-a lub zamiast tej

kwatery równoważnika pieniężnego, zarządy gmin obowiązane są do dostarczenia im na żądanie władz wojskowych pomieszczeń w nieruchomościach własnych lub na ten cel przez siebie wynajętych. Do umów najmu zawieranych przez zarządy gmin w powyższym celu nie stosuje się — o ile chodzi o ograniczenia co do wysokości komornego oraz prawa wypowiedzenia i rozwiązywania umów najmu przepisów ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 297) oraz przepisów śląskiej ustawy o ochronie lokatorów z dnia 16 grudnia 1926 r. (Dz. U. Śląskich Nr 29, poz. 54).”;

10) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Jeżeli dla stałej dyslokacji w danej miejscowości nie ma dostatecznych pomieszczeń na osobne kwatery stałe dla oficerów i żonatych podoficerów zawodowych, Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu zarządzi budowę potrzebnych pomieszczeń w danej miejscowości.”;

11) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Nowowznoszone budowle na osobne kwatery stałe dla oficerów i żonatych podoficerów zawodowych powinny być zasadniczo budowane na gruntach państwowych. Jeżeli w danej miejscowości nie ma gruntów państwowych, nadających się pod budowę domów na osobne kwatery stałe, a nabycie ich, czy to od związków samorządowych, czy też od osób prywatnych nie może nastąpić w drodze umowy, potrzebne grunty nabywa się w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776).”;

12) art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„W skład zarządu wchodzi:

- 1) Minister Spraw Wojskowych lub jego zastępca jako przewodniczący;
- 2) dwóch delegatów Ministerstwa Spraw Wojskowych wyznaczonych przez Ministra Spraw Wojskowych;
- 3) jeden delegat Ministerstwa Skarbu wyznaczony przez Ministra Skarbu;
- 4) dwóch delegatów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyznaczonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych;
- 5) jeden delegat samorządu wybrany przez radę miasta, które jest siedzibą zarządu funduszu.”;

13) w art. 24 skreśla się ust. 1;

14) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. W zakresie ustalania i przymusowego ściągnięcia należności z tytułu opłat za

kwatery stałe oraz z tytułu szkód i strat pozostających w związku z tym zakwaterowaniem, stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 58, poz. 439). Należności z tego tytułu potrącają się z uposażenia niezależnie od innych potrąceń ustalonych w art. 3 wymienionej ustawy, przy czym opłaty bieżące za kwatery potrącają się w całości.”;

15) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Przejściowe zakwaterowanie wojska i marynarki wojennej odbywa się przede wszystkim w koszarach oraz w budynkach państwowych i samorządowych, nadających się do celu zakwaterowania.

Jeżeli w danej miejscowości takich budynków nie ma lub nie wystarczają one na potrzeby wojska, przeznaczają się na kwatery przejściowe pomieszczenia prywatne, a przede wszystkim pomieszczenia niezamieszkałe oraz te, co do których właściciele zgłosili chęć oddania ich na kwatery wojskowe.

Jeżeli wymienione w ust. 2 pomieszczenia okazują się niewystarczające, zajmuje się na kwatery przejściowe wszelkie inne pomieszczenia, uwzględniając przy zajmowaniu tych pomieszczeń konieczne potrzeby ich dotychczasowych posiadaczy.”;

16) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. Następujące pomieszczenia nie podlegają zajęciu:

- 1) przeznaczone dla Prezydenta Rzeczypospolitej;
- 2) zajmowane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i osoby korzystające z prawa zakrajowości oraz urzędy konsularne tak etatowe, jak honorowe i zawodowy personel tych urzędów, jeżeli posiada obywatelstwo państwa wysyłającego — z zastrzeżeniem wzajemności;
- 3) świątynie i domy modlitwy wszystkich uznanych w Państwie wyznań religijnych oraz klasztory (męskie i żeńskie) w częściach objętych klauzurą;
- 4) pomieszczenia biurowe władz i organów rządowych i samorządowych niezbędne do urzędowania;
- 5) archiwa, biblioteki i muzea, mające charakter publiczny oraz pomieszczenia prywatnych zbiorów przedmiotów sztuki i kultury o stwierdzonej wartości artystycznej.

Zakłady lecznicze, zakłady weterynaryjne oraz kliniki szkół akademickich (dla ludzi i zwierząt) mogą być zajęte jedynie dla celów sanitarno-wojskowych za zgodą właściwego ministra.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami określi inne pomieszczenia, które nie podlegają zajęciu.”;

17) po art. 27 dodaje się art. 27-a i 27-b w brzmieniu:

„Art. 27-a. Zakwaterowanie przejściowe obejmuje, oprócz pomieszczenia stanowiącego kwaterę, również jej urządzenie i oświetlenie, a w miesiącach zimowych także jej ogrzewanie.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych określa sposób przejściowego zakwaterowania oficerów, podoficerów i szeregowców oraz zwierząt, rozmiar kwater przejściowych, ich urządzenie, oświetlenie i ogrzewanie, tudzież sposób przejściowego zakwaterowania kancelaryj, izb szkolnych, wartowniczych i inspekcyjnych, zakładów leczniczych, aresztów, składów, warsztatów i zakładów oraz wszelkich innych urządzeń niezbędnych dla wojska i marynarki wojennej.

„Art. 27-b. Właściciel (posiadacz) pomieszczenia obowiązany jest do dostarczenia urządzenia, oświetlenia oraz opału, celem doprowadzenia kwatery do stanu używalności.

W razie niemożności dostarczenia przez właściciela (posiadacza) pomieszczenia urządzenia, opału lub oświetlenia, obowiązek dostarczenia potrzebnych przedmiotów ciąży na innych osobach zamieszkałych w tej samej miejscowości.

Pobranie urządzenia, opału lub oświetlenia nie dostarczonego przez właściciela (posiadacza) pomieszczenia odbywa się w tym samym trybie i na tych samych zasadach co pobranie pomieszczenia.”;

18) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. Podstawę do otrzymania kwatery przejściowej przy zakwaterowaniu oddziałów stanowi pismo władzy wojskowej stwierdzające potrzebę przejściowego zakwaterowania, a przy zakwaterowaniu osób odbywających podróże w celach służbowych — rozkaz wyjazdu.

W czasie wojny i mobilizacji oraz w przypadkach zwiększenia stanu liczebnego Sił Zbrojnych gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, podstawę do przejściowego zakwaterowania oddziału wojskowego lub poszczególnych żołnierzy stanowi fakt istnienia powyższych stanów.”;

19) w art. 29:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Jeżeli zarząd gminy nie czyni zadość obowiązki dostarczenia kwatery przejściowej, powiatowa władza administracji ogólnej przeprowadzi potrzebne czynności w zastępstwie zarządu gminy i na koszt gminy.

W czasie wojny i mobilizacji oraz w przypadkach zwiększenia stanu liczebnego Sił Zbrojnych gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, tudzież w przypadkach przemarszów oraz wezwania wojska do pomocy władzom cywilnym, władze wojskowe zwracają się z żądaniem dostarczenia kwater bezpośrednio do zarządu właściwej gminy, lub jeżeli w danej miejscowości nie ma siedziby zarządu gminy — do sołtysa (jego zastępcy), w miarę możliwości przynajmniej na dwanaście godzin przed przybyciem oddziału. W razie niedostarczenia na czas kwatery przez zarząd gminy lub sołtysa władze wojskowe zajmują kwatery samodzielnie. Władze wojskowe mogą zająć kwatery przejściową samodzielnie również wówczas, gdy okoliczności wypadku nie pozwalają na wyczekiwanie dostarczenia kwater przez władze samorządowe.”;

b) ust. 4 i 5 skreśla się;

20) po art. 29 zamieszcza się art. 29-a w brzmieniu:

„Art. 29-a. Zajęcie kwatery przejściowej następuje na zasadzie nakazu kwaterunkowego wydanego przez zarząd gminy (sołtysa lub jego zastępcę), a jeżeli chodzi o przypadki wymienione w art. 29 ust. 2 — przez powiatową władzę administracji ogólnej. Władza wojskowa, która z kwatery korzystała, wydaje posiadaczowi pomieszczenia zaświadczenie o korzystaniu z kwatery.

Zajęcie kwatery przejściowej w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych lub administrowanych, a nie będących w zarządzie wojska lub marynarki wojennej, następuje na zasadzie nakazu kwaterunkowego powiatowej władzy administracji ogólnej.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami określi warunki, jakim powinien odpowiadać nakaz kwaterunkowy i zaświadczenie o korzystaniu z kwatery oraz poda wzór nakazu i zaświadczenia.”;

21) w art. 30 skreśla się ust. 2 i 3;

22) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Za dostarczenie kwatery przejściowej należy się właścicielowi (posiadaczowi) pomieszczenia wynagrodzenie, które obejmuje należność za pomieszczenie, urządzenie, opał i oświetlenie.

Jeżeli właściciel (posiadacz) pomieszczenia nie dostarczył urządzenia, opału lub oświetlenia, otrzymuje on należność tylko za pomieszczenie, a należność za urządzenie, opał i oświetlenie otrzymują osoby, które tych przedmiotów dostarczyły.

Za dostarczenie kwatery przejściowej w budynkach państwowych lub przez Skarb Państwa wynajętych nie należy się wynagrodzenie.”;

23) po art. 32 umieszcza się art. 32-a i 32-b w brzmieniu:

„Art. 32-a. Wynagrodzenie za kwatery przejściową (pomieszczenie, urządzenie, opał i oświetlenie) należy się za każdą dobę zakwaterowania, przy czym rozpoczętą dobę liczy się za całą.

W czasie wojny i mobilizacji oraz w przypadkach zwiększenia stanu liczebnego Sił Zbrojnych gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów, wynagrodzenie za kwatery przejściową należy się, poczynając od czwartej doby zakwaterowania.

Przepis ust. 2 nie dotyczy przypadków zakwaterowania w hotelach, pensjonatach, domach noclegowych itp., których właścicielem służy prawo do wynagrodzenia z tytułu dostarczonej kwatery za każdą dobę zakwaterowania.

Jeżeli czas trwania zakwaterowania w ciągu miesiąca u tego samego właściciela (posiadacza) przekroczył w przypadkach określonych w ust. 2 siedem dni — właścicielowi (posiadaczowi) pomieszczenia służy prawo do wynagrodzenia z tytułu dostarczonej kwatery za każdą dobę ponad normę określoną w ustępie niniejszym. Przepis ustępu niniejszego stosuje się odpowiednio do osób, które dostarczyły dodatkowo urządzenia, opału lub oświetlenia (art. 27-b).

„Art. 32-b. Wynagrodzenie za kwatery przejściową wypłaca Skarb Państwa.

Wysokość oraz sposób wypłaty wynagrodzenia za kwatery przejściową określa rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, biorąc pod uwagę podział miejscowości na klasy zależnie od ilości mieszkańców w danej miejscowości.”;

24) art. 34 otrzymuje brzmienie:

„Art. 34. Pomieszczenia prywatne zajęte na kwatery przejściowe mają być zwolnione po upływie trzech miesięcy od daty ich zajęcia; termin ten przedłuża się do sześciu miesięcy w przypadku zajęcia kwatery dla oddziału nowoprzybyłego z powodu zmiany stałej dyslokacji, wywołującej powiększenie garnizonu w danej miejscowości lub tworzenia nowych jednostek wojskowych.

Pomieszczenia, które w ciągu roku były zajęte na kwatery przejściowe przez czas trzech miesięcy lub dłużej, nie mogą być ponownie zajęte bez zgody właściciela (posiadacza) pomieszczenia w ciągu dziewięciu miesięcy od daty zwolnienia.

Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w czasie wojny i mobilizacji oraz w przypadkach zwiększenia stanu liczebnego Sił Zbrojnych gdy tego wymaga interes obrony Państwa stwierdzony uchwałą Rady Ministrów.”;

25) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. W razie przejściowego pełnienia służby przez oficera lub żonatego podoficera

zawodowego poza miejscem stałego przydziału — należy im się w miejscu przejściowego pełnienia służby kwatery przejściowa, niezależnie od osobnej kwatery stałej zajmowanej w miejscu stałego przydziału.”;

26) tytuł rozdziału IV oraz przepisy art. 36 — 40 skreśla się;

27) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. Przeciw nakazowi kwaterunkowemu o zajęciu pomieszczenia służy interesowanemu prawo odwołania się w ciągu siedmiu dni do właściwej władzy odwoławczej.

Decyzje władzy odwoławczej są ostateczne.

Odwołanie należy złożyć władzy, która zaskarżony nakaz wydała. Odwołanie nie wstrzymuje wykonania nakazu, powinno natomiast być ono rozstrzygnięte w ciągu sześciu tygodni od daty jego wniesienia.

W razie nierozstrzygnięcia odwołania w tym terminie, zaskarżony nakaz traci moc prawną, przy czym pomieszczenie ulega zwolnieniu spod zajęcia.”;

28) w art. 42 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Powództwa takie ulegają rozpoznaniu przez sądy grodzkie.”;

29) tytuł rozdziału VI otrzymuje brzmienie: „VI. Przepisy dotyczące nieruchomości.”;

30) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. Nieruchomości potrzebnych stale na cele zakwaterowania wojska i marynarki wojennej dostarcza Państwo zgodnie z przepisem art. 6.

Jeżeli niezbędnie potrzebnych w pewnej miejscowości nieruchomości nie da się w powyższy sposób uzyskać, mogą one być nabyte w trybie, przewidzianym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. prawo o postępowaniu wywłaszczeniowym (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 776).”;

31) tytuł rozdziału VII otrzymuje brzmienie: „VII. Przepisy na czas przeszkolenia wojskowego i ćwiczeń.”;

32) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Art. 50. Żołnierze powołani na przeszkolenie wojskowe lub do ćwiczeń otrzymują:

- 1) oficerowie — kwatery przejściową;
- 2) podoficerowie i szeregowcy — kwatery na równi z żołnierzami odbywającymi zasadniczą służbę wojskową.”;

33) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Kto wbrew przepisom ustawy niniejszej lub wydanego na jej podstawie rozporządzenia nie stosuje się do zarządzenia władzy co do oddania pomieszczenia na cele zakwaterowania,

podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 3.000 zł albo obu tym karom łącznie.

Tej samej karze podlega, kto utrudnia spokojne i prawidłowe zamieszkiwanie w wyznaczonych pomieszczeniach.

Do orzekania w sprawach objętych ust. 1 i 2 powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.”;

34) tytuł rozdziału IX oraz art. 52 skreśla się;

35) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. W sprawach objętych ustawą niniejszą nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200).”;

36) po art. 53 umieszcza się art. 53-a w brzmieniu:

„Art. 53-a. Wykonanie ustawy niniejszej, porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.”;

37) załączniki 1 i 2 skreśla się.

Art. 2. Użyte w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju oraz w innych obowiązujących przepisach:

1) określenie: „zakwaterowanie wojska” zastępuje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami: „zakwaterowanie wojska i marynarki wojennej”;

2) określenie: „oficerowie i szeregowi” zastępuje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami: „oficerowie, podoficerowie i szeregowcy”, a określenie: „szeregowy” — wyrazami: „podoficer i szeregowiec”;

3) określenie: „władza administracyjna I instancji” lub „władza administracyjna” zastępuje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami: „powiatowa władza administracji ogólnej”, a „władze administracyjne II instancji” wyrazami: „wojewódzkie władze administracji ogólnej”;

4) określenie: „zarząd gminny” zastępuje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami: „zarząd gminy”;

5) określenie: „nakaz rekwizycyjny” zastępuje się w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami: „nakaz kwaterunkowy”.

Art. 3. Minister Spraw Wojskowych ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepi-

sów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

462

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 czerwca 1939 r.

o opłatach za analizy, wykonywane w Państwowym Zakładzie Higieny.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o Państwowym Zakładzie Higieny (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 45, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. Za analizy, wykonywane w Państwowym Zakładzie Higieny, ustanawia się ceny następujące.

§ 2. 1) Sprawdzenie tożsamości preparatów nieorganicznych od 3 do 5 zł

2) Sprawdzenie czystości preparatów nieorganicznych według farmakopei „ 5 „ 10 „

3) Oznaczenie ilościowe nieorganicznych składników pojedynczych zależnie od rodzaju pracy „ 5 „ 15 „

Dla związków rzadkich, wymagających metod specjalnych, cenę ustala osobno instytucja badawcza.

4) Sprawdzenie makroskopowe i mikroskopowe surowców roślinnych niesproszkowanych „ 3 „ 5 „

5) Sprawdzenie tożsamości preparatów organicznych „ 5 „ 10 „

6) Sprawdzenie czystości preparatów organicznych „ 5 „ 25 „

7) Dochodzenie mikroskopowe składu surowców roślinnych z wyjątkiem substancyj sproszkowanych, za każdą część składową 5 „

8) Oznaczenie ilościowe preparatów organicznych, za każde oznaczenie zależnie od rodzaju i sposobu „ 5 „ 25 „

9) Analiza elementarna związku organicznego (oznaczenie C, H, N) 50 „

10) To samo w obecności chlorowców, siarki, rtęci itp. 75 „

11) Oznaczenie alkaloidów (w ekstraktach, nalewkach itp.) od 10 do 40 zł

12) Analiza olejów, olejków eterycznych „ 25 „ 50 „

13) Badanie farmakologiczne surowców roślinnych 40 „

14) Dochodzenie zafałszowań w preparatach organicznych i nieorganicznych oblicza się na podstawie liczby dokonanych prób i oznaczeń.

15) a) Analiza specyfiku farmaceutycznego 75 „

b) Gdy w skład specyfiku farmaceutycznego wchodzi więcej niż cztery części składowe, opłata zwiększa się od każdej części składowej ponad cztery o 10 „

c) Gdy niezbędne okaże się badanie biologiczne specyfiku, powyższa opłata zwiększa się o sumę „ 30 „ 100 „

(Kilka różnych środków zapachowych lub olejków eterycznych, dodawanych dla smaku lub zapachu, może być obliczone za jeden środek).

d) Analiza specyfiku farmaceutycznego przy badaniu, dokonywanym corocznie w myśl przepisów § 18 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1926 r. o wyrobie i obrocie specyfików farmaceutycznych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 406) o 50% mniej.

16) Analiza wód mineralnych:

Analiza orientacyjna ogólna, jakościowa i ilościowa zależnie od rodzaju wody oraz liczby składników „ 100 „ 3.000 „